Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (neljäs jaosto)

8 päivänä heinäkuuta 2021 *

Ennakkoratkaisupyyntö – SEUT 49 ja SEUT 54 artikla – Sijoittautumisvapaus – Kansallinen säännöstö, jonka mukaan jäsenvaltion lipun alla purjehtivalla aluksella työskentelevillä kolmansien maiden kansalaisilla on oltava työlupa tässä jäsenvaltiossa – Poikkeus, joka koskee aluksia, jotka poikkeavat jäsenvaltion satamissa enintään 25 kertaa vuoden aikana – Rajoitus – SEUT 79 artiklan 5 kohta – Kansallinen säännöstö, jolla on tarkoitus vahvistaa kolmansista maista palkkatyön tekemistä tai itsenäisen ammatin harjoittamista varten tulevien kolmansien maiden kansalaisten maahantulomäärät kyseisen jäsenvaltion alueelle

Asiassa C-71/20,

jossa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyynnöstä, jonka Østre Landsret (Itä-Tanskan ylioikeus, Tanska) on esittänyt 10.2.2020 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 12.2.2020, saadakseen ennakkoratkaisun rikosasiassa, jossa vastaajana on

VAS Shipping ApS,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (neljäs jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja M. Vilaras (esittelevä tuomari) sekä tuomarit N. Piçarra, D. Šváby, S. Rodin ja K. Jürimäe,

julkisasiamies: G. Hogan,

kirjaaja: C. Strömholm,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

– VAS Shipping ApS, edustajanaan M. Clemmensen, advokat,

– Tanskan hallitus, asiamiehinään J. Nymann-Lindegren, M. Jespersen ja M. S. Wolff,

– Alankomaiden hallitus, asiamiehinään M. K. Bulterman ja M. Noort,

– Euroopan komissio, asiamiehinään L. Armati, S. L. Kalėda ja H. Støvlbæk,

* Oikeudenkäyntikieli: tanska.

kuultuaan julkisasiamiehen 10.6.2021 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee SEUT 49 artiklan tulkintaa.

2 Tämä pyyntö on esitetty rikosasiassa, joka on pantu vireille VAS Shipping ApS:ää vastaan sillä perusteella, että se on pitänyt Tanskan lipun alla purjehtivilla aluksilla palveluksessaan merimiehiä, jotka ovat kolmansien maiden kansalaisia, joilla ei ole työlupaa Tanskassa ja joita ei ole vapautettu tätä työlupaa koskevasta vaatimuksesta.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

3 Ulkomaalaislain (Udlændingelov), sellaisena kuin se on 18.8.2010 annetussa kodifiointipäätöksessä nro 1061 (lovbekendtgørelse nr. 1061) (jäljempänä ulkomaalaislaki), 13 §:n 1 momentissa säädettiin seuraavaa:

”Ulkomaan kansalaisella, joka aikoo Tanskassa tehdä palkattua tai palkatonta työtä, harjoittaa itsenäistä elinkeinotoimintaa taikka suorittaa palveluja vastiketta vastaan tai vastikkeettomasti, on oltava työlupa. Työlupa vaaditaan myös työskentelyyn tanskalaisella aluksella tai ilma-aluksella, joka reittiliikenteessä tai muutoin säännöllisesti saapuu Tanskassa olevaan satamaan tai Tanskassa olevalle lentoasemalle. Tällöin sovelletaan kuitenkin, mitä 14 §:ssä säädetään.

_ _”

4 Ulkomaalaislain 59 §:n 4 ja 5 momentissa säädetään seuraavaa:

”4. Joka ottaa palvelukseen ulkomaan kansalaisen, jolla ei ole vaadittavaa työlupaa, tai ottaa hänet palvelukseen työluvassa vahvistettujen ehtojen vastaisesti, on tuomittava sakkoon tai vankeuteen enintään kahdeksi vuodeksi.

5. Rangaistusta 4 momentin mukaisesti mitattaessa on pidettävä koventamisperusteena sitä, että rikos on tehty tahallisesti tai törkeästä tuottamuksesta, että rikoksella on saatu tai tavoiteltu taloudellista etua rikoksentekijälle tai muille taikka että ulkomaalaisella ei ole oikeutta oleskella Tanskassa.”

5 Kyseisen lain 61 §:stä seuraa, että oikeushenkilö, muun muassa yhtiö, voi joutua rikosoikeudelliseen vastuuseen.

6 Ulkomaalaisten maahantulosta 22.3.2010 annetun ministeriön asetuksen nro 270 (bekendtgørelse nr. 270 om udlændinges adgang her til landet), sellaisena kuin sitä sovelletaan pääasian tosiseikkoihin (jäljempänä ulkomaalaisasetus), 33 §:n 4 kohdassa säädettiin seuraavaa:

”Työlupaa koskevasta vaatimuksesta vapautetaan seuraavat ulkomaalaiset:

_ _

4) Henkilökunta kansainvälisessä liikenteessä olevalla tanskalaisella lastialuksella, joka saapuu Tanskassa olevaan satamaan enintään 25 kertaa minä tahansa yhden vuoden pituisena ajanjaksona kalenterivuodesta riippumatta, vaikka työskentelyyn muutoin vaadittaisiin työlupa ulkomaalaislain 13 §:n 1 momentin 2 kohdan mukaisesti.

_ _”

7 Merilain (Sølov), sellaisena kuin sitä sovelletaan pääasiassa, 103 §:ssä säädetään seuraavaa:

”1. Alukselle, joka on laivanisäntien yhteisomistuksessa, on valittava pääisäntä.

2. Pääisännäksi voidaan valita henkilö, osakeyhtiö tai vastaava yhtiö, joka täyttää 1 §:n 2 momentin 1 kohdassa tai vastaavasti 3 kohdassa säädetyt edellytykset.”

8 Merilain 104 §:ssä säädetään seuraavaa:

”Pääisännällä on asemansa perusteella oikeus tehdä kolmansien osapuolten kanssa kaikkia varustamon toimintaan tavanomaisesti liittyviä oikeustoimia. Pääisäntä voi siten ottaa palvelukseen ja erottaa aluksen päällikön sekä antaa hänelle määräyksiä, tehdä tavanomaisia vakuutussopimuksia ja vastaanottaa rahaa laivanvarustamolle tarkoitettujen maksujen suorituksena. Pääisäntä ei saa ilman erityistä valtuutusta luovuttaa tai pantata alusta taikka rahdata alusta toiselle vuotta pidemmäksi ajaksi.”

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymykset

9 Neljä Ruotsiin sijoittautunutta laivanisäntäyhtiötä, jotka muodostuivat useista Ruotsin oikeuden mukaan perustetuista osakeyhtiöistä, rekisteröivät neljä alusta Dansk Internationalt Skibsregisteriin (Tanskan kansainvälinen alusrekisteri) harjoittaakseen meriliikennettä Tanskassa. Merilain 103 §:n vaatimusten mukaisesti ne nimesivät VAS Shippingin, joka on Tanskan oikeuden mukaan perustettu rajavastuuyhtiö, pääisännäksi, jolla on toimivalta tehdä merilain 104 §:n nojalla kaikki varustamon toimintaan tavallisesti liittyvät oikeustoimet. VAS Shipping on kokonaan Ruotsin oikeuden mukaan perustetun Sirius Rederi AB:n omistuksessa.

10 VAS Shippingiä syytetään Tanskan tuomioistuimissa ulkomaalaislain 59 §:n 4 momentin, luettuna yhdessä kyseisen pykälän 5 momentin, saman lain 61 §:n ja ulkomaalaisasetuksen 33 §:n 4 kohdan rikkomisesta. Syyttäjän mukaan VAS Shipping oli pääisäntänä sallinut 22.8.2010 ja 22.8.2011 välisenä aikana pääasiassa kyseessä olevien neljän aluksen saapuvan Tanskan satamiin yli 25 kertaa, vaikka näillä aluksilla oli työntekijöinä kolmansien maiden kansalaisia, joilla ei ollut työlupaa Tanskassa ja joita ei ollut vapautettu ulkomaalaislain mukaisesta työlupaa koskevasta vaatimuksesta.

11 Retten i Odense (Odensen alioikeus, Tanska) tuomitsi 4.5.2018 antamallaan tuomiolla VAS Shippingin maksamaan 1 500 000 Tanskan kruunun (DKK) (noin 201 407 euroa) suuruisen sakon kyseisestä rikoksesta. Ratkaisunsa perusteluissa kyseinen tuomioistuin katsoi, että siltä osin kuin Tanskan lainsäädännössä säädetään työluvan hankkimista koskevasta velvollisuudesta, jota sovelletaan ilman kansalaisuuteen perustuvaa syrjintää, sillä rajoitetaan SEUT 49 artiklassa, luettuna yhdessä SEUT 54 artiklan kanssa, vahvistettua sijoittautumisvapautta. Retten i Odense katsoi kuitenkin, että kyseinen rajoitus on perusteltu yleistä etua koskevista pakottavista syistä, jotka liittyvät Tanskan työmarkkinoiden vakauteen, eikä sillä ylitetä sitä, mikä on tarpeen tavoitellun päämäärän saavuttamiseksi. Kyseisen tuomioistuimen mukaan on nimittäin niin, että kun otetaan

huomioon aluksen miehistöön kuuluvien kolmansien maiden kansalaisten ja tanskalaisten työntekijöiden palkkojen välinen ero, työlupaa koskeva vaatimus on tehokas ja asianmukainen keino kansallisten työmarkkinoiden häiriöiden estämiseksi.

12 VAS Shipping valitti Retten i Odensen tuomiosta ennakkoratkaisua pyytäneeseen tuomioistuimeen eli Østre Landsretiin (Itä-Tanskan ylioikeus, Tanska).

13 Pääasian asianosaiset katsovat, että ulkomaalaislain 13 §:n 1 momentissa, luettuna yhdessä ulkomaalaisasetuksen 33 §:n 4 kohdan kanssa, säädetty työlupaa koskeva vaatimus on SEUT 49 artiklassa vahvistetun sijoittautumisvapauden rajoitus. Virallinen syyttäjä katsoo kuitenkin, että kyseinen rajoitus on unionin oikeuden mukainen, mutta VAS Shipping väittää, että tässä kansallisessa lainsäädännössä velvoitetaan muista Euroopan unionin jäsenvaltioista tulevat varustamot muuttamaan työhönottopolitiikkaansa ilman, että se olisi tarpeen tavoitellun yleisen edun mukaisen päämäärän turvaamiseksi.

14 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin toteaa, että unionin tuomioistuin on jo ottanut kantaa kriteereihin, jotka on otettava huomioon arvioitaessa sitä, ovatko työnantajalle asetetut työntekijöiden valintaa koskevat rajoitukset oikeasuhteisia. Kyseinen oikeuskäytäntö koskee kuitenkin palvelujen tarjoamisen vapautta koskevia sääntöjä. Näin ollen ei ole varmaa, voidaanko sitä soveltaa arvioitaessa sitä, onko Tanskan lainsäädäntö, jossa velvoitetaan tietyissä olosuhteissa muiden jäsenvaltioiden työnantajat ottamaan palvelukseensa työntekijöitä, joilla on työlupa Tanskassa, yhteensopiva unionin oikeuden ja erityisesti SEUT 49 artiklassa vahvistetun sijoittautumisvapauden kanssa.

15 Tässä tilanteessa Østre Landsret päätti lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavan ennakkoratkaisukysymyksen:

”Onko SEUT 49 artikla esteenä jäsenvaltion lainsäädännölle, jonka mukaan tämän jäsenvaltion lipun alla purjehtivalla aluksella, jonka omistaja on laivanisäntä, joka on Euroopan unionin toisen jäsenvaltion kansalainen, työskentelevillä miehistön jäsenillä, jotka ovat kolmansien maiden kansalaisia, on oltava työlupa, paitsi jos alus saapuu jäsenvaltion satamaan enintään 25 kertaa minä tahansa yhden vuoden pituisena ajanjaksona?”

Ennakkoratkaisukysymyksen tarkastelu

16 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee kysymyksellään lähinnä, onko SEUT 49 artiklaa tulkittava siten, että se on esteenä jäsenvaltion lainsäädännölle, jonka mukaan kyseisen jäsenvaltion lipun alla purjehtivan aluksen, jonka toisessa jäsenvaltiossa kotipaikan omaava yhtiö omistaa suoraan tai välillisesti, miehistöön kuuluvilla kolmansien maiden kansalaisilla on oltava työlupa ensiksi mainitussa jäsenvaltiossa, paitsi jos asianomainen alus on käynyt siellä yhden vuoden aikana enintään 25 kertaa.

17 Tältä osin on syytä muistuttaa, että sijoittautumisvapaus, joka SEUT 49 artiklassa tunnustetaan jäsenvaltioiden kansalaisille ja joka sisältää heidän oikeutensa ryhtyä harjoittamaan ja harjoittaa itsenäistä ammattia sekä oikeuden perustaa ja johtaa yrityksiä samoilla edellytyksillä, jotka sijoittautumisjäsenvaltion lainsäädännön mukaan koskevat sen kansalaisia, sisältää SEUT 54 artiklan mukaan niiden jäsenvaltion lainsäädännön mukaisesti perustettujen yhtiöiden, joiden sääntömääräinen kotipaikka, keskushallinto tai päätoimipaikka on Euroopan unionin

alueella, oikeuden harjoittaa toimintaansa kyseisessä jäsenvaltiossa tytäryhtiön, sivuliikkeen tai kauppaedustajan liikkeen välityksellä (tuomio 21.12.2016, AGET Iraklis, C-201/15, EU:C:2016:972, 45 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

18 Sijoittautumisvapauden piiriin kuuluu näin ollen muun muassa tilanne, jossa jäsenvaltioon sijoittautunut yhtiö perustaa toiseen jäsenvaltioon tytäryhtiön. Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan sama koskee tilannetta, jossa tällainen yhtiö tai jäsenvaltion kansalainen hankkii toiseen jäsenvaltioon sijoittautuneesta yhtiöstä sellaisen osuuden, joka antaa hänelle selvän vaikutusvallan kyseisen yhtiön päätöksiin ja mahdollisuuden määrätä yhtiön toiminnasta (tuomio 21.12.2016, AGET Iraklis, C-201/15, EU:C:2016:972, 46 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

19 Toiseksi oikeuskäytännöstä ilmenee, että SEUT 49 ja SEUT 54 artiklassa tarkoitettu sijoittautumisen käsite tarkoittaa pysyväisluonteista taloudellisen toiminnan tosiasiallista harjoittamista toisessa jäsenvaltiossa sijaitsevasta kiinteästä toimipaikasta käsin ja että aluksen rekisteröintiä ei voida erottaa sijoittautumisvapauden harjoittamisesta, kun tämä alus on taloudellisen toiminnan harjoittamisen väline, johon kuuluu kiinteä toimipaikka rekisteröintijäsenvaltiossa (ks. vastaavasti tuomio 25.7.1991, Factortame ym., C-221/89, EU:C:1991:320, 20–22 kohta ja tuomio 11.12.2007, International Transport Workers' Federation ja Finnish Seamen's Union, C-438/05, EU:C:2007:772, 70 kohta).

20 Tästä seuraa – kuten julkisasiamies on todennut ratkaisuehdotuksensa 38 kohdassa –, että SEUT 49 ja SEUT 54 artiklaa voidaan soveltaa pääasiassa kyseessä olevan kaltaisessa tilanteessa, koska neljä ruotsalaista laivanisäntäyhtiötä on rekisteröinyt neljä alusta Tanskan kansainväliseen alusrekisteriin ja nimennyt pääisännäksi Tanskaan sijoittautuneen yhtiön, joka on kokonaan ruotsalaisen yhtiön omistuksessa, ja ne käyttävät kyseessä olevia aluksia taloudellisen toiminnan harjoittamiseen.

21 Näiden täsmennysten perusteella on ratkaistava, onko pääasiassa kyseessä olevan kaltainen jäsenvaltion säännöstö SEUT 49 artiklan ensimmäisessä kohdassa tarkoitettu rajoitus.

22 On syytä muistuttaa, että unionin tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan SEUT 49 artiklan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettujen rajoitusten käsite koskee muun muassa toimia, jotka ovat omiaan haittaamaan sijoittautumisvapauden käyttämistä tai tekemään sen vähemmän houkuttelevaksi, vaikka näitä toimenpiteitä sovellettaisiin ilman kansalaisuuteen perustuvaa syrjintää (tuomio 21.12.2016, AGET Iraklis, C-201/15, EU:C:2016:972, 48 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

23 Sijoittautumisvapauden tosiasiallinen käyttäminen edellyttää sen välttämättömänä täydennyksenä, että toiseen jäsenvaltioon sijoittautuneen oikeushenkilön perustama tytäryhtiö, toimipaikka tai sivuliike voi tapauksen mukaan ottaa palvelukseensa työntekijöitä kyseisessä jäsenvaltiossa, jos toiminta, jota se aikoo ryhtyä harjoittamaan vastaanottavassa jäsenvaltiossa, sitä edellyttää (tuomio 21.12.2016, AGET Iraklis, C-201/15, EU:C:2016:972, 52 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

24 On kuitenkin muistutettava, että esitetty kysymys koskee jäsenvaltion lainsäädäntöä, joka koskee kolmansien maiden kansalaisten työskentelyn edellytyksiä tämän jäsenvaltion lipun alla purjehtivissa aluksissa ja tarkemmin sanottuna sitä, että heillä on oltava työlupa.

25 SEUT 79 artiklan 5 kohdasta ilmenee kuitenkin, että jäsenvaltioilla on edelleen oikeus päättää siitä, kuinka paljon kolmansista maista tulevia kolmansien maiden kansalaisia päästetään niiden alueelle hakemaan työtä palkattuna työntekijänä tai itsenäisenä ammatinharjoittajana. Tätä määräystä sovellettaessa aluksen lippuvaltiota on pidettävä valtiona, jossa kyseisellä aluksella työskentelevä kolmannen maan kansalainen on työntekijänä (ks. analogisesti tuomio 5.2.2004, DFDS Torline, C-18/02, EU:C:2004:74, 44 kohta).

26 Tältä osin työluvan asettaminen kolmansien maiden kansalaisten jäsenvaltiossa työskentelyn edellytykseksi on Tanskan hallituksen kirjallisissa huomautuksissaan esittämän näkemyksen mukaisesti toimenpide, jolla pyritään sääntelemään kolmansien maiden kansalaisten työhön pääsyn ja oleskelun edellytyksiä valtion alueella. Työlupaa koskeva vaatimus mahdollistaa tältä osin sen, että jäsenvaltiot voivat valvoa sitä, kuinka paljon kolmansista maista tulevia kolmansien maiden kansalaisia päästetään niiden alueelle hakemaan työtä.

27 Jäsenvaltiolla on näin ollen oikeus säätää, että sen alueella ja myös kyseisessä jäsenvaltiossa rekisteröidyllä aluksella työskentelevillä kolmansien maiden kansalaisilla on oltava työlupa, ja säätää myös mahdollisista poikkeuksista tähän velvollisuuteen.

28 Unionin tuomioistuimen vakiintuneesta oikeuskäytännöstä tosin ilmenee, että jäsenvaltioiden on toimivaltaansa käyttäessään noudatettava unionin oikeutta (tuomio 25.7.1991, Factortame ym., C-221/89, EU:C:1991:320, 14 kohta ja tuomio 19.6.2014, Strojírny Prostějov ja ACO Industries Tábor, C-53/13 ja C-80/13, EU:C:2014:2011, 23 kohta) ja erityisesti kunnioitettava EUT-sopimuksessa taattuja perusvapauksia, joihin sijoittautumisvapaus kuuluu (tuomio 15.10.2015, Grupo Itevelesa ym., C-168/14, EU:C:2015:685, 64 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

29 On kuitenkin niin, että jäsenvaltion lainsäädäntöä, jota sovelletaan erotuksetta kaikkiin sen lipun alla purjehtiviin aluksiin ja jossa säädetään SEUT 79 artiklan 5 kohdan mukaisesti, että kaikilla tällaisten alusten miehistön jäseninä työskentelevillä kolmansien maiden kansalaisilla on oltava työlupa, mutta jossa tästä velvollisuudesta vapautetaan niiden alusten miehistön jäsenet, jotka käyvät kyseisen jäsenvaltion satamissa enintään 25 kertaa vuoden aikana, ei voida luokitella SEUT 49 artiklan ensimmäisessä kohdassa tarkoitetuksi sijoittautumisvapauden rajoitukseksi eikä siten yhteensopimattomaksi kyseisen määräyksen kanssa.

30 On totta, että tällainen säännös voi asettaa jäsenvaltioon sijoittautuneen yhtiön, joka asettuu toiseen jäsenvaltioon harjoittaakseen siellä toimintaansa tämän viimeksi mainitun jäsenvaltion lipun alla purjehtivalla aluksella, epäedullisempaan asemaan kuin yhtiöt, jotka harjoittavat tässä toisessa jäsenvaltiossa toimintaansa jonkin muun kuin viimeksi mainitun jäsenvaltion lipun alla purjehtivilla aluksilla, silloin kun tuon muun jäsenvaltion lainsäädännössä ei säädetä vastaavasta velvollisuudesta.

31 Tällaiset epäedulliset seuraukset johtuvat kuitenkin mahdollisista eroavuuksista kunkin jäsenvaltion tavassa käyttää sille SEUT 79 artiklan 5 kohdassa nimenomaisesti annettua oikeutta valvoa sitä, kuinka paljon kolmansien maiden kansalaisia päästetään jäsenvaltion alueelle hakemaan työtä (ks. analogisesti tuomio 14.4.2016, Sparkasse Allgäu, C-522/14, EU:C:2016:253, 25 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

32 Esitettyyn kysymykseen on kaiken edellä todetun perusteella vastattava, että SEUT 49 artiklaa, luettuna SEUT 79 artiklan 5 kohdan valossa, on tulkittava siten, että se ei ole esteenä jäsenvaltion lainsäädännölle, jonka mukaan kyseisen jäsenvaltion lipun alla purjehtivan aluksen, jonka toisessa

jäsenvaltiossa kotipaikan omaava yhtiö omistaa suoraan tai välillisesti, miehistöön kuuluvilla kolmansien maiden kansalaisilla on oltava työlupa ensiksi mainitussa jäsenvaltiossa, paitsi jos asianomainen alus on käynyt siellä yhden vuoden aikana enintään 25 kertaa.

Oikeudenkäyntikulut

33 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (neljäs jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

SEUT 49 artiklaa, luettuna SEUT 79 artiklan 5 kohdan valossa, on tulkittava siten, että se ei ole esteenä jäsenvaltion lainsäädännölle, jonka mukaan kyseisen jäsenvaltion lipun alla purjehtivan aluksen, jonka toisessa jäsenvaltiossa kotipaikan omaava yhtiö omistaa suoraan tai välillisesti, miehistöön kuuluvilla kolmansien maiden kansalaisilla on oltava työlupa ensiksi mainitussa jäsenvaltiossa, paitsi jos asianomainen alus on käynyt siellä yhden vuoden aikana enintään 25 kertaa.

Allekirjoitukset